Zmateční stížnost jest i v této části bezpodstatná. Nehledíc ani k tomu, že není přesně zjištěno, kdy se oprávněný o pachateli M. H. dověděl, ustanovuje § 115 tr. zák., zúčastnilo-li se činu několik osob a může-li trestní stíhání proti všem býti zavedeno jen na návrh osoby soukromé, že návrh podaný proti jednomu z nich má za následek, že se zahájí trestní řízení proti všem. Nelze tedy návrh ani ohledně obžalovaného M. H. pokládati za opozděný.

Čís. 4408.

Při krádeži se vyžaduje, aby odcizená věc měla skutečnou, byť i nepatrnou obecnou hodnotu majetkovou. Obyčejné dopisy o sobě této hodnoty nemají.

Odcizil-li pachatel dopisy, v nichž podle notorické známosti bývají peníze, v úmyslu, peníze v nich snad uložené vybrati, jest jeho čin pokusem krádeže, i když nebylo zjištěno, zda v dopisech peníze skutečně byly.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1932, Zm IV 114/32.)

Obžalovanému, poštovnímu podúředníku, bylo kladeno za vinu, že na poštovním úřadě v P. odcizil ze zásuvky spedičního stolu 11 obyčejných dopisů z Ameriky v nezjištěné, avšak 2.000 Kč nepřevyšující hodnotě. Obžalovaný sám doznal, že dopisy vzal a dal do kapsy svého zimníku, tvrdil však po četných změnách své obrany na konec, že chtěl s dopisů pouze odlepiti známky pro svého přítele filatelistu a dopisy zas vrátiti k další manipulaci. Dopisy byly nalezeny v zimníku obžalovaného neporušeny.

První soud, uvěřiv konečné obhajobě obžalovaného, zprostil ho podle § 326 č. 1 tr. ř. obžaloby. Odvolací soud změnil na odvolání veřejného žalobce osvobozující rozsudek a uznal obžalovaného vinným zločinem krádeže podle §§ 333, 336 č. 9 tr. zák., dospěv k přesvědčení, že obhajoba obžalovaného jest nepravdivá a že obžalovaný odcizil dopisy proto, aby si přivlastnil v nich snad uložené peníze.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost obžalovaného, z úřední povinnosti však zrušil rozsudek odvolacího soudu pro zmatečnost podle § 385 č. 1 b) tr. ř. ve výroku o kvalifikaci činu obžalovaného za dokonaný zločin krádeže a kvalifikoval čin ten jako pokus zločinu krádeže podle §§ 65, 333, 336 č. 9 tr. zák. a se zřetelem na použití § 66 tr. zák. při výměře trestu za pokus přečinu krádeže podle týchž ustanovení. V důsledku toho vyměřil nejvyšší soud obžalovanému též nový trest a zmateční stížnost obžalovaného, pokud uplatňovala důvod zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) a č. 2 tr. ř., poukázal na toto rozhodnutí.

Z důvodů:

Proti rozsudku soudu odvolacího ohlásil a provedl obžalovaný svým zvoleným obhájcem zmateční stížnost podle § 384 bodu 11 a § 385 bodu 1 a), b) 2 tr. ř.

Věcný zmatek podle § 385 bodu 1 a) tr. ř. spatřují stěžovatelé v tom, že jest mylný závěr odvolacího soudu, že známky, na odcizených do-

pisech přilepené, patří adresátům, že mají určitou majetkovou hodnotu a mohou býti předmětem krádeže. Soud odvolací však nabyl přesvědčení, že si obžalovaný přivlastnil dopisy v úmyslu, by z nich odňal peníze, jež by v nich snad byly, a toto přesvědčení zmateční stížnost vůbec nenapadá. Závěr soudu odvolacího, že skutková podstata krádeže byla by dána i v tom případě, kdyby obžalovaný byl dopisy vzal k sobě v úmyslu, by odcizil známky na nich přilepené, byl učiněn jen jako odpověď na obhajobu obžalovaného, které soud odvolací ostatně ani neuvěřil, a nemění nic na rozhodujícím stanovisku soudu odvolacího, že obžalovaný jednal v úmyslu, by odcizil peníze v dopisech snad uložené. Nejvyšší soud přisvědčuje sice názoru stěžovatelovu, že při krádeži rozhoduje, zda odcizená věc má skutečnou, byť i snad jen malou o b e c n o u hodnotu majetkovou, což o známkách, opatřených již poštovním razítkem a takto původní obecné hodnoty pozbavených, nelze tvrditi, dokud se v této podobě opět nestaly s k u t e č n ě předmětem, jemuž z důvodu jiného použití a určení (filatelie) jest o b e c n ě majetková hodnota přikládána. Nejvyšší soud pomíjí tudíž pro odsuzující výrok podpůrné důvody rozsudku odvolacího, pokud dovozují skutkovou podstatu krádeže jen z přepokládané »nějaké, byť i nepatrné hodnoty známek« vůbec, bez zjištění, že v souzeném případě znehodnocené známky, jež byly s dopisy spoluodcizeny, skutečně obecnou hodnotu již zase měly. Čin obžalovaného přes to není beztrestný. Rozhodujícím pro právní posouzení věci jest zjištění odvolacího soudu, že si obžalovaný přivlastnil dopisy v úmyslu, aby z nich odňal peníze, jež by v nich snad byly uloženy. Že v dopisech peníze skutečně byly, zjištěno nebylo a ani ve spisech není podkladu pro možnost zjištění této skutečnosti. Na druhé straně lze uvésti jako notorickou, bližšího zjišťování nevyžadující skutečnost, že v amerických dopisech bývají velmi často peníze a že z tohoto důvodu právě americké dopisy jsou ve značné míře obvyklým předmětem krádeží páchaných při jejich dopravě. I když tudíž obyčejné dopisy samy, bez peněz, jen jako dopisy, nemají o b e c n o u m a j e t k o v o u h o d n o t u, jakž se předpokládá při krádeži, a když v nedostatku a při nemožnosti zjištění, že v dopisech skutečně byly peníze, nelze říci, že obžalovaný jich odcizením již skutečně o d ň a l cizí věci movité, určitou majetkovou hodnotu mající, že tedy krádež dokonal, spáchal přece, přivlastniv si dopisy v úmyslu, by z nich vybral peníze, které v takových dopisech bývají, čin, jímž provedení zamýšleného zločinu krádeže započalo, ale nebylo dokončeno jen proto, že právě v těchto dopisech hledané peníze snad nebyly; jde tu jen o relativní nezpůsobilost předmětu, na který trestný útok byl učiněn, nikoliv o nezpůsobilost absolutní, jež by ovšem posuzování činu za krádež vylučovala. Tato relativní nezpůsobilost předmětu, na němž se zločinný úmysl pachatelův již skutečně projevil, avšak z příčiny mimo jeho vůli ležící (§ 68 tr. zák.) zůstal bezvýsledný, jest důvodem, že čin obžalovaného nelze sice považovati za dokonaný zločin krádeže, má však všechny znaky trestného pokusu. Toto právní posouzení jest pro obžalovaného příznivější; přísnější kvalifikací odvolacím soudem přijatou byl tudíž způsoben zmatek podle § 385 čís. 1 b) tr. ř., k němuž bylo třeba podle posl. odst. tohoto § přihlédnouti z úřední povinnosti, an stěžovatel sám rozsudek na tomto základě nenapadá. S hlediska § 385 bodu 1 b) tr. ř. poukazuje sice zma-

teční stížnosti na to, že obžalovaný dal odcizené dopisy do kapsy svého služebního kabátu, že tento kabát visel ve služební místnosti, že tedy dopisy nebyly z místnosti odneseny a tím krádež nelze pokládati za dokonanou, a domáhá se tedy, aby čin obžalovaného byl kvalifikován jako pokus zločinu krádeže. Než na tomto základě nebylo jí lze vyhověti, poněvadž dopisy byly již odňaty z disposiční moci poštovního úřadu odcizením jich z místa uložení, takže s tohoto hlediska nejevila by se kvalifikace činu za pokus opodstatněnou. Námitky tyto bylo tudíž poukázati na shora uvedené vývody, podle nichž bylo jiným právním usuzováním docíleno nápravy pochybené kvalifikace činu.

Čís. 4409.

K pojmu »obalu« po rozumu § 11 zák. čís. 19/1890 ř. zák.

Prodal-li kdo zboží v původním obalu a kromě toho je dal ještě do dalšího obalu, na němž byla vytištěna ochranná známka, o níž věděl, že je zapsána pro jinou firmu, nevyžaduje subjetivní skutková podstata podle §§ 23, 24 zák. na ochr. zn. zvláštní úmysl, přivésti obal ve spojení se (zabaleným) zbožím, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že používá obalu, bezprávně opatřeného ochrannou známkou, ve styku obchodním při zboží, na něž se vztahuje chráněná známka.

Omyl o povaze a funkci obalu (o označení zboží) není omylem skutkovým, nýbrž omylem co do práva trestního.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1932, Zm I 255/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 19. února 1931, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle §§ 23 zák. na ochr. známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a obžalovaného uznal vinným, že v roce 1928 ve svém obchodě v K. V. pánské košile, tudíž zboží označené bezprávně známkou »Zur englischen Flotte«, jíž výhradně užívati byla oprávněna soukromá obžalobkyně firma C. H. B. ve V., vědomě do obchodního oběhu dal, a že tím spáchal přečin podle § 23 cit. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Nalézací soud zjistil, že obžalovaný prodal dne 29. listopadu 1928 Františku S-ovi a v prosinci 1928 Františku B-ovi po jedné frakové košili v původním obalu, opatřeném ochrannou známkou »Erco«, a že je pak ještě dal do dalšího obalu, na němž bylo vytištěno »Zur englischen Flotte« s připojením nátisku »Herrenmoden, Inhaber E. L., K.«, a že obžalovaný, čině tak, měl vědomost o tom, že ve V. jest fa. C. H. B. »Zur englischen Flotte«, firma žalující, a že tato firma měla již od roku 1926 u p-ské obchodní komory zapsanou ochrannou známku »Zur englischen Flotte«, týkající se zboží téhož druhu, totiž pánského módního zboží, nákrčníků, košil atd., a že ho proto nemohla námitka omylu nebo bezelstnosti ohledně oprávněnosti k vedení této známky v žádném pří-